

selle surmukchaga seal maas, kus üle Kaarel ko-mistanud? See oli küll üks logu, aga hingetu — fest see oli ju üks õlgedest titt, mida jõhwika punaga üle määritud. Oleks Kaarel nii julge olnud, kõik neid asju hoolega läbi katsumud. Nii aga oli ta tühja warju eest pakku pistnud. Si Karla, Karla, küll oled sa hästi siis selkunud! Waat, see tuleb tühise kütlemisest! Lubas ikka näidata neile, kes ta peale saaks kippuma — see wiisi, et tuleksid — nüüd olsid neli wallatumat tüdrukud teda saatnud põgenema. „Oh, oleks ma seda teadnud, ma oleksin ka kavalam olnud,” mõtles narritud mehike — „ma oleksin segamatta edasi läinud sunni surna maani, kus need lüked kusda joowad, kanad kusda munevad!” — Aga nüüd oli kõik kahetsemine hilja — Liisa oli Kaarelt nii pea juba oma tuqli tallanahaks alandnud, et ta waeneke enam ei julgendgi kõssata ei reisimisest ega muuist, mis tema südame igatsemine oli. Kõik seda seadis Liisa nüüd oma tahmuist ja soovi mõöda. Oh, sa waene Karla! —

Tahab aga ehet keegi teada, mikspäraast Liisa 4 kohvi-õde waewaks wötnud, Kaarelt tema suurest reisust tagasi hirmutada? Olgu wästuseks — neid sundis nende kadedus: Kaarel oli rikkas, oli ka tubli, pidi ta ka veel kuulsaks jaama? Gi, see oleks ju liig olnud! Ning kui wäga

nende halp tegu neile õunekö läinud, oleme jaanud näha. Nüüd ta wövis kodu hapned, ja see'p see oli, mis naad olsid tahtnud. — Ja nüüd tehkem juttuse friipsi alla.

Pitthans ja Wanapagan.

I.

Unnemuist, kui püssirohi
Wast veel undis olige,
Pitthans enesele kohé
Ölund tule-terul'je.
Läks siis metja kasele,
Laskis pihta kasele —
Laskis paugu, laskis kahte,
Kelmat paugu, siis veel ühte —
Nägi, waatas — kes seal tuleb?
Wana-Zuak, see nimatarik,
Kuulnud paugu — õige örk
Ahus peafelm ligemale,
Püssipank'ja lähemale;
Wahib, ülmib — teine laeb,
Tembab reinna, tulsi käib
Haljast rauast lausa välja;
Kõik see teinud kelsmil' nälja.
Õige undishimulikust